

Mesélnek a fák...

Te is szeretsz az erdőben sétálni? Szereted a különböző fákat nézegetni? Nos, ha a válaszod igen, akkor lehet, hogy mi már találkoztunk is egyszer. Egy egyszerű, magyaltölgy vagyok, mégis vannak érzéseim és önálló gondolataim. Nem tudom, társaim ugyanilyenek-e, de az biztos, hogy én lélekkel teremtettem. Egy kis tisztás szélén álltam, ahol hozzám hasonló fák vettek körül, azonban volt közöttünk még egy nagy különbség. Én voltam ott az egyetlen a fajtámból. Ez úgy lehetséges, hogy engem az emberek ültettek oda.

Körülbelül 17 méter magas voltam, amivel kitűntem társaim közül. Közel negyven éven át álltam ott, és ez idő alatt megéltem a legnagyobb viharokat, a legszebb éjszakákat és szembesültem az emberi gonosszággal is. Végignéztem, ahogy kivágják a barátaimat, a testvéreimet, szinte az egész családomat. Meg szeretném változtatni az emberek természetéhez való hozzáállását, és megértetni velük, milyen fontos is vagyok a világ működésében. Sokan nem fogják ezt fel, de az, hogy mi fák, szilárdan állunk az erdő szélén több száz, akár több ezer ember életét befolyásolja. Lehet, hogy ha csak néhányunk tűnne el, még nem látszana a változás, de idővel rám is lesújt majd az ember akarata, ugyanúgy, ahogy minden fára ebben az erdőben, vagy akár ebben a világban. Az, ha mi teljesen felszívódnánk a Földről, borzalmas következményeket vonna maga után. Ezt szeretném én megértetni a világgal. Ha a történeteim hatására legalább egy ember megváltoztatja a fákhöz való hozzáállását, már megérte elmondanom.

Egyik reggel csendesen álltam a tisztás szélén, és a távolban sétáló embereket figyeltem. Volt, aki kutyáját sétáltatta, volt, aki csecsemőjét mellén hordva levegőzött, és aki futni jött ki a rétre. Ahogy az embereket figyeltem, megakadt a szemem egy kisebb társaságon. Iskoláskorú gyerekek voltak, akik egy kiskutyával játszottak. A bolyhos, szürke jószág farkát csóválva futott a vidáman nevető gyerekek után. „Bárcsak megsimogathatnám!” - mondtam magamban. A kiskutya mintha megérezte volna, mire vágyom, lógó nyelvvel és hatalmas mosollyal kezdett felém rohanni. Átugrálta földből kilógó gyökereimet, majd futkosni kezdett törzsem körül. Tekintetemmel követtem az ebet, aki egyszer csak megállt előttem, majd rám emelte felemás szemeit. Pofáján egy fehér folt foglalt helyet, ahol szeme gyönyörű égbék színben ragyogott. A másik szeme mély, sötétbarna volt. Hamarosan a gyerekek is megérkeztek, majd a nevére szólították a kutyát. A kölyök a gazdáira nézett, majd újra rám. Ha tehettem volna, tárt karokkal guggoltam volna le a kiskutyához, hogy megsimogathassam, de erre sajnos nem voltam képes.

- Menj, a gazdáid már hívnak! - néztem szomorúan a kiskutyára, aki legnagyobb meglepetésemre egyből mellettem termett és hozzám dörzsölte bolyhos kis fejét. Melegség töltötte el a szívem, ahogy a kutyus utoljára rám pillantott, majd vidáman gazdáihoz futott.

Egy másik történet, amit elmesélek, egy viharos éjszakán játszódott. Augusztus közepe lehetett, amikor is az emberek hullócsillagokat szoktak nézni. Ez most sem volt másképp, a sok ember pokrócokkal, szendvicsekkel ült a csillagos égbolt alatt. Egy dologgal azonban nem számoltak. Az időjárás kiszámíthatatlan volt, így szinte egyik pillanatról a másikra felhősödött be az ég, és kezdett esni az eső. A legtöbben azonnal összepakoltak, és kosaraikat a fejük fölött tartva próbálták menekülni az eső elől, azonban voltak, akik nem így tettek. Egy fiatal pár csuromvizesen húzódott be sűrű lombkoronám alá, hogy védett helyen legyenek.

- Ezt épphogy csak megúsztuk! – mondta a nő.
- Igen, szerencsénk volt – tette hozzá a férfi.
- Péter, nézd milyen szép ez a fa! – fordult felém a hölgy.
- Valóban szép. Mit szólnál ahhoz, ha elhoznánk majd ide a kisfiunkat, ha megszületett? – nézett végig rajtam a férfi.

Egyből felcsillant a szemem. Tényleg ide fognak hozni egy igazi kisbabát? Még sosem láttam ilyen közlelő újszülöttet.

- Persze, miért is ne? – mosolygott a nő. Kedves tekintetére egy életen át emlékeztem. Az eső lassan alábbhagyott, mire Péter és - mint megtudtam - Kata továbbálltak.

Sajnos a kisbabát sosem tudtam megnézni, ugyanis alig fél évvel ezután kivágtak engem, mert kellett a hely valami gazdasági létesítménynek. Rönkjeim szétszóródtak Magyarországon, volt, amelyik a feldolgozóba került, volt, amelyikből tűzifa lett és volt, amelyik a bútortárhoz került. Választanom kellett, melyiket akarom figyelemmel követni, így végül a bútornak való részem mellett döntöttem. Mindig is nagyon szerettem az embereket, így ezt tartottam a legizgalmasabbnak. Bútorlap készült belőlem, amit asztallábakhoz rögzítettek, majd így kerültem egy hatalmas, faillatú raktárba. Alig töltöttem ott négy hetet, azonnal be is csomagoltak és teherautóba tettek. Egy hosszú, zötyögős utazás után kicsomagoltak, majd összeszereltek. Alig hittem a szememnek. Kata és Péter álltak velem szemben. Hát hozzájuk kerültem? A két felnőtt mögül egy óvodás korú gyerek kukucskált ki. Tekintete az anyjára volt. Úgy tűnik, hazakerültem.

Teltek az évek, és a gyermek iskolás lett, én pedig íróasztalként szolgáltam, a család minden tagja ült már a széknél. Az egykoron csendes, nyugodt házat ma már három gyermek vidám hangja tölti be. Elég a szemükbe néznem, és látom rajtuk, hogy ugyanúgy szeretik a fákat, mint azt szüleik teszik. Ez jó érzéssel tölt el, hiszen egy olyan helyen folytathatom az életem, ahol megbecsülnek és szeretnek minden egyes testvéremmel együtt.

A feladatom talán megváltozott, de a céloim ugyanaz maradt, ezért arra kérek, ha olvasod a történetem, fordíts több figyelmet a fákra. Talán észre sem veszed, de nagyon fontosak vagyunk mind a te, mind mások életében. Ha minden ember csak egy kicsit képes változtatni, együtt jobbat tehetjük a világot, ezért kérek, vigyázz a környezetedre!